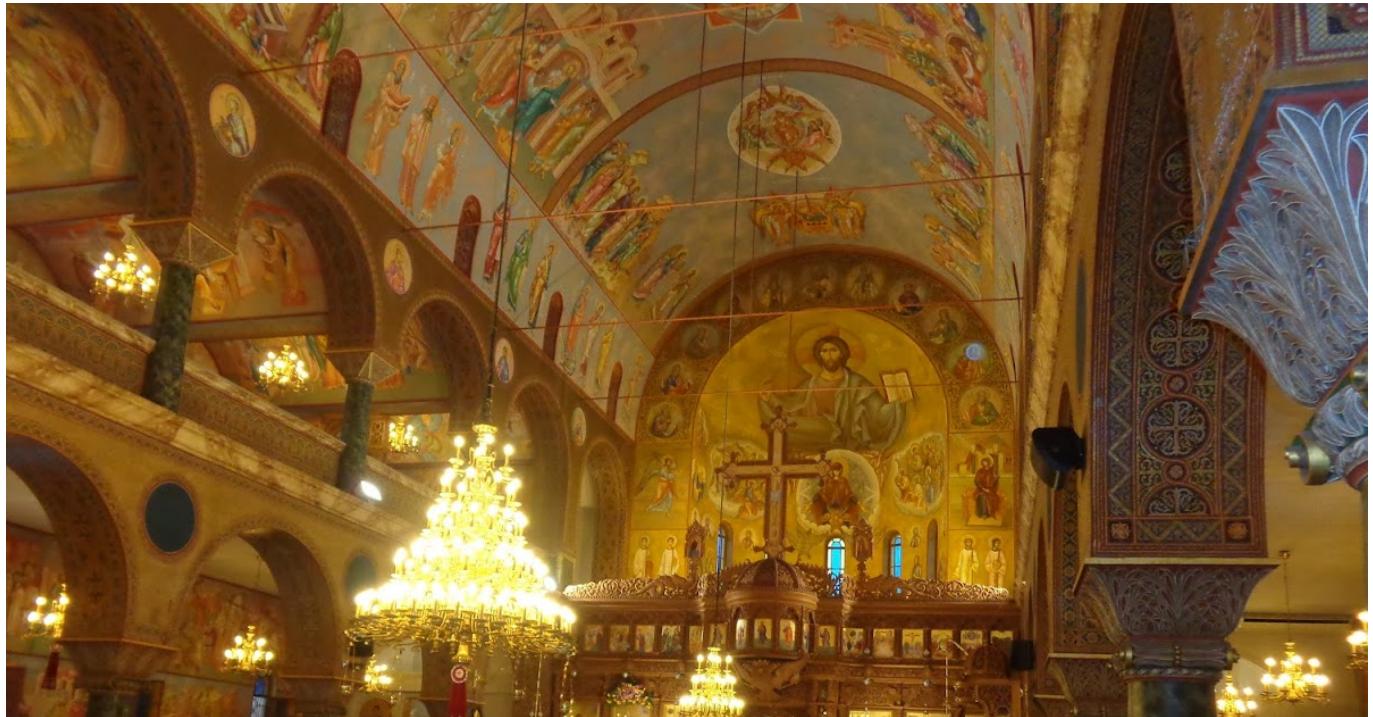
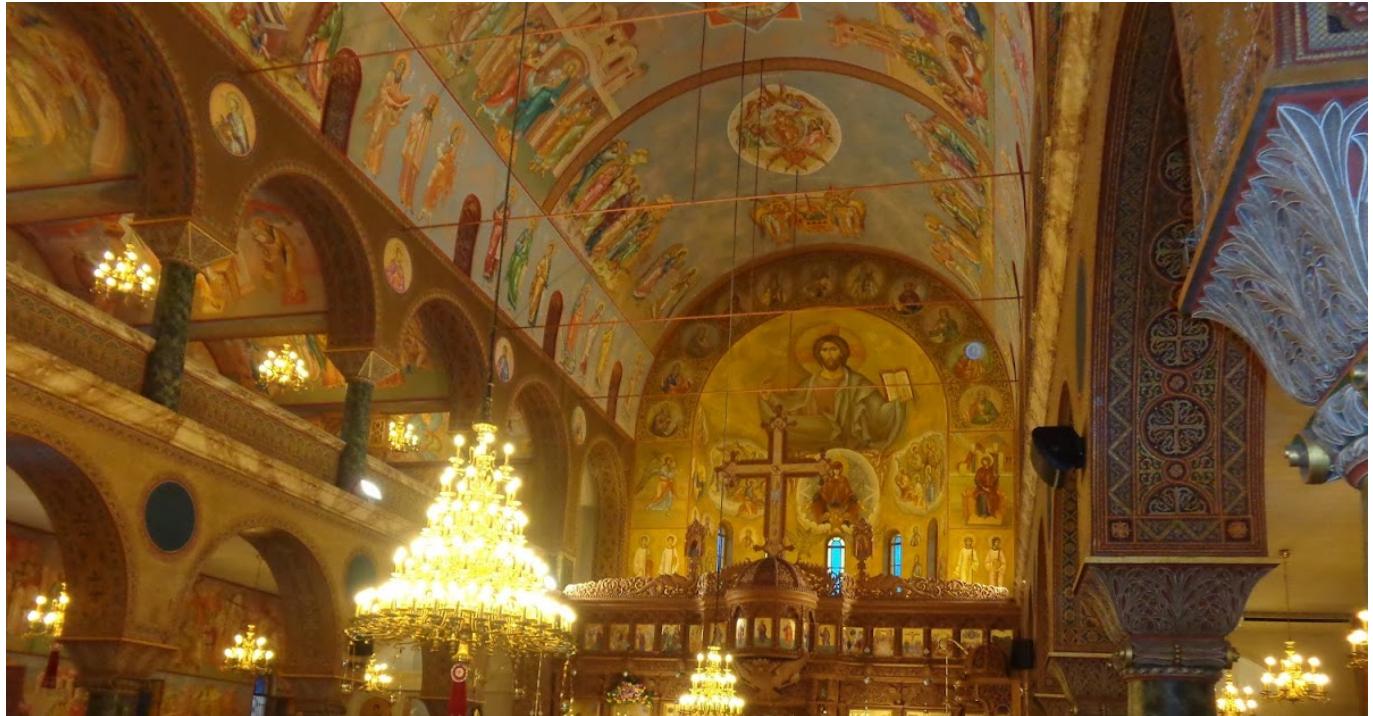

29 Νοεμβρίου 2021

Ποιὸς μπορεῖ νὰ σωθεῖ; (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἄν εἶναι τόσο σκληροί, τόσο ἀπόλυτα ἀκριβεῖς οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου, ποιὸς μπορεῖ τότε νὰ σωθεῖ; Αὔτη εἶναι ἡ ἐρώτηση ποὺ ἔκαναν οἱ Ἀπόστολοι στὸν Κύριο, καὶ ἡ ἀπάντηση Του ἦταν ταυτόχρονα ἐνθαρρυντικὴ κι ἐπίσης τόσο ἀποκαρδιωτικὴ, γιὰ ἐκείνους ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιτύχουν πράγματα μὲ τὶς δικές τους δυνάμεις. Εἶπε ὅτι αὐτὰ ποὺ εἶναι ἀδύνατα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι δυνατὰ γιὰ τὸν Θεό. Ὑπάρχει μιὰ παραβίαση τῆς συνέχειας ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στὰ οὐράνια καὶ τὰ γήινα· τὰ γήινα πράγματα ποτὲ δὲν φτάνουν στὸ σημεῖο νὰ γίνουν οὐράνια· ὁ οὐρανὸς πρέπει νὰ ἔλθει σ' ἐμᾶς γιὰ νὰ γεμίσουμε μὲ τὴν χάρη τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ Πνεῦμα δὲν εἶναι τὸ πιὸ σημαντικὸ σημεῖο στὴν ψυχὴ μας, ἡ ζωὴ τῆς αἰώνιότητας δὲν εἶναι ἡ πληρότητα ὀλόκληρης τῆς ζωῆς. Τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ εἶναι θεϊκὰ καὶ μποροῦμε μόνο νὰ τὰ δεχόμαστε, νὰ τὰ κατέχουμε σὰν δῶρο, ὅχι νὰ τὰ φτάνουμε ἢ νὰ τὰ κατακτᾶμε ἀπλὰ μεγαλώνοντας γιὰ νὰ φτάσουμε τὸν οὐρανό· ὅταν προσπαθοῦμε νὰ τὸ κάνουμε, χτίζουμε ἔναν καινούργιο Πύργο τῆς Βαβέλ, πηγαίνουμε σὲ λάθος κατεύθυνση καὶ δὲν φθάνουμε στὸν οὐρανό.

Ἀλλὰ πῶς τότε μποροῦμε νὰ γίνουμε ἴκανοὶ νὰ δεχθοῦμε αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ μᾶς δώσει; Στὴν Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰπώθηκε ὅτι ἡ Θεία Χάρις εἶναι ἐκείνη ποὺ φώτισε τοὺς Ἀποστόλους νὰ γράψουν ὅτι ἔγραψαν, ὅτι εἶναι ἡ δύναμη καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἰδιου τοῦ Θεοῦ καὶ ὅχι ἀνθρώπινη νοημοσύνη καὶ δύναμη καὶ εύφυΐα, ἔτσι ὁ μόνος δρόμος μὲ τὸν ὅποιο μποροῦμε νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ γίνουμε αὐτὸ ποὺ πρέπει, πολίτες τοῦ οὐρανοῦ, υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ἔξι υἱοθεσίας, εἶναι νὰ μπορέσουμε νὰ δεχθοῦμε τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ δίνεται τόσο ἐλεύθερα, τόσο γενναιόδωρα, ἀλλὰ ποὺ λαμβάνουμε σπάνια ἐπειδὴ εἴμαστε στενόκαρδοι καὶ ἀνθρωποι κλειστοί. Πρέπει νὰ μάθουμε ν' ἀνοιγόμαστε, νὰ γινόμαστε δεκτικοὶ καὶ αὐτὸ ἐννοοῦσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν ἔλεγε, με τὰ λόγια ποὺ ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος τὸν εἶχε φωτίσει νὰ πεῖ: «Ἡ δύναμη Μου διακηρύσσεται μέσα ἀπὸ τὴν ἀδυναμία σου». Μόνο ἂν γίνουμε δεκτικοὶ τῆς χάριτος, τότε ἡ θεϊκὴ δύναμη μπορεῖ νὰ ἐνεργοποιηθεῖ, διαφορετικὰ βάζουμε ἐμπόδια στὸν δρόμο τῆς θεϊκῆς ἐνέργειας. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο θέμα ἀδυναμίας. Ὄλοι μας εἴμαστε ἀδύναμοι, ἀλλὰ δὲν εἴμαστε ὅλοι δεκτικοὶ τῆς χάριτος· ὑπάρχει ἔνας ἴδιαίτερος τρόπος νὰ γίνουμε ἀδύναμοι γιὰ νὰ γίνουμε δεκτικοί καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ ἔξιγήσω ἢ νὰ ἀναφερθῶ σ' αὐτὸ μὲ τρία παραδείγματα.

Τὸ πρῶτο δὲν ἀπέχει ὅσο φαίνεται ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη, αὐστηρὴ πραγματικότητα. Ἄν θυμᾶστε ὅτι στὴν Γραφῇ, ἡ λέξη «Πνεῦμα», σημαίνει τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, τὸ φύσημα τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐνέργεια Του, τότε αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἴσως νὰ ἔχει νόημα: ὅταν ὀδηγοῦμε μιὰ βάρκα, εἴμαστε ἴκανοὶ νὰ τὴν κατευθύνουμε χάρη στὸν ἀνεμο ποὺ φυσάει· ὅταν ἀνοίγουμε τὸ πανὶ, τότε ἐκεῖνο ἀρπάζει τὸν ἀνεμο ἐπειδὴ εἶναι εὐαίσθητο, προσαρμόζεται εὔκολα, ἐπειδὴ μπορεῖ

νὰ κατευθύνεται ἀπὸ τὸν ἄνεμο πρὸς κάθε κατεύθυνση. Πρέπει μοναχὰ νὰ μάθουμε νὰ τὸ χειριζόμαστε γιὰ νὰ ἐγκλωβίσουμε τὸν ἄνεμο. Αὐτὴ εἶναι μιὰ πρώτη μορφὴ ἀδυναμίας ποὺ μᾶς βοηθᾷ στὴν ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ, νὰ προσαρμοζόμαστε εὔκολα καὶ νὰ μαθαίνουμε νὰ δεχόμαστε τὸν ἄνεμο ὅπου φυσάει, ὅπου τὸ πνεῦμα πινέει καὶ ν' ἀνοιγόμαστε μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ γεμίζουμε ἀπ' αὐτόν, ὥστε νὰ ἐπιτρέψουμε στὸ Πνεῦμα τὸ ἔδιο νὰ κατευθύνει τὴ ρότα τοῦ καραβιοῦ μας. Ἄλλὰ πολὺ συχνὰ ἡ ἀδυναμία μας παραμένει κι ὅμως προσπαθοῦμε νὰ εἴμαστε νευρικοὶ καὶ συνετοὶ καὶ ἐνεργητικοὶ καὶ ἡ ἀδυναμία μας αὐτὴ ἐμποδίζει τὸν Θεὸν νὰ κάνει αὐτὸ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάνει ἂν μοναχὰ δὲν βοηθούσαμε μὲ τρόπο ἀνάρμοστο.

Ἐχετε βέβαια δεῖ πῶς δίνονται σ' ἔνα μικρὸ παιδὶ τὰ πρῶτα μαθήματα γραφῆς: ἀφοῦ τὸ βάλει νὰ κρατήσει ἔνα μολύβι ἡ μητέρα κινεῖ τὸ χεράκι τοῦ παιδιοῦ. Καὶ ὅσο τὸ παιδὶ δὲν γνωρίζει τὶ σκοπεύει νὰ κάνει ἡ μητέρα, ὅσο τὸ χέρι κινεῖται ἀδύναμο μέσα στὸ χέρι της, πόσο ὅμορφες εἶναι οἱ γραμμὲς! Εύθειες, ἐλεύθερες. Ἄλλὰ ἔρχεται ἡ στιγμὴ ποὺ τὸ παιδὶ φαντάζεται πῶς γνωρίζει τὶ σκοπεύει νὰ κάνει ἡ μητέρα του καὶ νοιώθοντας ἀβοήθητο, σπρώχνει, τραβάει καὶ οἱ γραμμὲς πᾶνε στραβά. Αὕτὸ κάνουμε συνεχῶς: Ὁ Κύριος προσπαθεῖ νὰ κατευθύνει τὸ χέρι μας, νὰ γράψουμε τὴν σωστὴ ἴστορία τῆς ζωῆς μας στὸ Βιβλίο τῆς Ζωῆς, ἀλλὰ φανταζόμαστε ὅτι γνωρίζουμε καλύτερα, ὅτι ξέρουμε καλύτερα τὰ σχέδια Του καὶ εἴμαστε τόσο ἀβοήθητοι! Καὶ εἶναι τὸσο κακογραμμένο τὸ γραπτὸ μας στὸ Βιβλίο τῆς Ζωῆς. Ἄν μόνο μαθαίναμε ν' ἀφήναμε τὸ χέρι μας νὰ τὸ κατευθύνει ὁ Θεὸς μέχρι νὰ καταλάβουμε ἀληθινὰ τὶ σκοπεύει νὰ κάνει ὁ Θεὸς, μέχρι νὰ καταλάβουμε τὶ εἶναι οἱ γραμμὲς καὶ τὸ τελικὸ σχέδιο! Ἄλλὰ δὲν γνωρίζουμε καὶ ἡ φαντασία μας, ἡ εὔθραυστη δυναμή μας φαίνεται ὅτι εἶναι δυνατὴ ἀρκετὰ γιὰ νὰ μουτζουρώνει αὐτὸ ποὺ γράφει μὲ τὸ χέρι Του ὁ Θεός.

Αὕτὰ τὰ δύο παραδείγματα δείχνουν ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε εὐαίσθητοι μὲ νοῦ ἀνοιχτὸ κι ἔξυπνάδα, μὲ τὴν εὔελιξία ποὺ μποροῦμε, ἄγρυπνοι· καὶ τότε θὰ μάθουμε πρῶτα καὶ μετὰ θὰ γίνουμε δημιουργικοὶ. Δύναμη καὶ ὅρια, δύναμη καὶ ἀπάθεια πάντα πηγαίνουν μαζί· ζωὴ καὶ ἀνθρώπινη ἀδυναμία πάντα συνδέονται μεταξύ τους.

Ἐνας ἀρχαῖος συγγραφέας ἔδωσε ἔνα παράδειγμα πάνω σ' αὐτὸ ὅταν εἶπε: κοιτᾶξτε μιὰ βελανιδιά, πόσο δυνατή καὶ ἰσχυρὴ εἶναι, κι ὅμως, πόση λίγη ζωὴ ὑπάρχει στὸν κορμό της καὶ πόσο προστατευμένη καὶ φυλακισμένη εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ μέσα στὸν κορμὸ· καὶ κοιτᾶξτε τὸ ἀμπέλι: πόσο εὐαίσθητα εἶναι τὰ μικρὰ κλαδιὰ καὶ τὰ ἀκριανὰ κλωνάρια καὶ εἶναι γεμάτα ἀπὸ ζωή... Αὕτὸ θὰ πρέπει νὰ μάθουμε, νὰ ἀποκτήσουμε αὐτὴ τὴ μεγάλη, εὐφυη κατανόηση, νὰ ξεχωρίζουμε τὸ σχέδιο τῆς θεϊκῆς γραφῆς καὶ τότε, ἡ σωτηρία ἔρχεται ἐπειδὴ βρίσκεται στὴν τέλεια ἀρμονία ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου,

στὴν πλήρη ἀρμονία ἀνάμεσα σ' Ἐκεῖνον ποὺ εῖναι τὰ πάντα, κι ἐμᾶς, ποὺ καλούμαστε νὰ μετέχουμε στὴν θεϊκὴ φύση, στὴν θεϊκὴ ζωή.

Ο Θεὸς ἂς δώσει νὰ καλύψουμε τὴν ἀδυναμία μας καὶ τὴν ἀπατηλή μας δύναμη, νὰ ξεμάθουμε τὴν λανθασμένη δημιουργικότητα ποὺ ἔχει κάνει τὸν κόσμο ποὺ ζοῦμε τόσο τρομακτικὸ καὶ νὰ μάθουμε ἐκείνη τὴν ἐπαγρύπνιση, τὴν ἰκανότητα τῆς προσαρμογῆς καὶ την ἀδυναμία μὲ τὰ ὅποια μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ ἐργαστεῖ ἐλεύθερα καὶ νὰ οἰκοδομήσει τὸ Βασίλειο Του, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν πολιτεία τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμήν.

Ἀπόδοση στὴν νεοελληνική: www.agiazoni.gr

Πηγή: agiazoni.gr